

Ето заякъ приближилъ торбата,
 Поизправилъ уши, помирисалъ,
 Па се пѣхналъ сѣнце да похапне;
 А котакътъ това само чакалъ:
 Тозмигъ скочилъ, торбата завързалъ,
 Гостенина вдигналъ, па при царя.
 Като стигналъ царскитѣ палати,
 Той помолилъ на царя да кажатъ,
 Че желае при него да влѣзе.
 И приелъ го царя. Влѣзълъ котътъ,
 Нисъкъ поклонъ на царя направилъ
 И му казалъ: „Великъ господарю,
 Тоя заякъ подарѣкъ ти праща
 Моятъ стопанъ — Маркизь Карабаса,
 (Тѣй прѣкръстилъ той своя стопанинъ).
 Чрѣзъ мене той те поздравлява
 Въ знакъ на вѣрность заякъ ти дарява“.
 „Благодаря — царѣтъ отговорилъ —
 На вашия господаръ кажете,
 Че съмъ много доволенъ отъ него“.
 Поклонъ сторилъ котакътъ на царя,
 И излѣзълъ, трѣгналъ да си ходи.
 Катъ минавалъ прѣзъ царскитѣ двори,
 На крака му всички тамъ ставали,